

*Kongregácia Dcér Božskej Lásky na Slovensku
Provincia Sedembolestnej Panny Márie*

Sr. M. Marcela (Anna) Vargová, FDC

Narodila sa: 03.07.1925 Sedmerovec, okr. Ilava

Prvé sľuby: 28.08.1946 Trnava

Večné sľuby: 28.08.1956 Ivanka pri Nitre

Zomrela: 11.11.2017 Veľké Leváre

Sestra Marcela sa narodila 3. júla 1925 v Sedmerovci, rodičom Helene rod. Galkovej a Gašparovi. Hneď na druhý deň, 4. júla, prijala sviatosť krstu vo farskom kostole v Bolešove a dostala meno Anna.

Zbožní rodičia vychovávali svedomito 6 detí v duchu viery a kresťanských tradícií. Mala dve sestry Pavlínu a Máriu a troch bratov Jána, Jozefa a Ondreja.

Anna navštevovala Základnú osemročnú školu v rodnej obci. Pomaly v nej dozrievalo povolanie k zasvätenému životu. Svoje rozhodnutie darovať sa Pánovi vyjadrila 5. augusta 1943 vstupom do kandidatúry v Kongregácii Dcér Božskej Lásky v Trnave. O rok neskôr, vstupom do noviciátu, prijala rehoľné rúcho a dostala meno sr. M. Marcela. Dva roky noviciátu úspešne zvládla pod starostlivým vedením magistry sestry M. Olivy Špačkovej. Druhý rok noviciátu pôsobila v komunite v Dolnej Krupej. Po zložení prvých sľubov 28.8.1946 bola určená do komunity v Prievidzi, kde pôsobila ako kuchárka na stredoškolskom internáte. Odtiaľ bola v roku 1947 preložená do komunity v Nitre. Naše sestry tu pôsobili v kuchyni v Misijnej spoločnosti pátrov Verbistov na kalvárii. V roku 1949 sestra Marcela mala v kuchyni úraz, pri ktorom si poškodila chrbticu. Trvale následky sa prejavili neskôr.

V roku 1950, 29. augusta spolu s ostatnými sestrami bola komunistickým režimom násilne odvezená do Ivanky pri Nitre. Štátny režim zrušil všetky kláštory a sestry museli ťažko pracovať pri zbere úrody a v zime šili bielizeň pre väzňov. Sestra Marcela pracovala nakoľko mohla. Jej zdravotný stav sa neustále zhoršoval, preto sa v roku 1951 podrobila operácii chrbtice. Operácia nedopadla podľa očakávaní lekárov dobre a sestra Marcela ostala pripútaná na lôžko. Mala iba 26 rokov. Ani následná operácia o dva roky neskôr nemala za následok zlepšenie jej zdravia. V roku 1951 štátny režim vyviezol práceschopné sestry do textilných tovární v Česku. Sestra Marcela zostala ako chorá v Ivanke pri Nitre v sústred'ovacom kláštore misijných sestier až do 30.9.1960. V tomto období spolu so setrami zložila tajne v noci 28.8.1956 v Ivanke pri Nitre večné sľuby, nakoľko politická situácia sa nemenila k lepšiemu.

Sestra Marcela to prijala s veľkou vierou. Z jej spomienok, ktoré napísala vieme, že tento čas vnímala ako začiatok svojej krížovej cesty. Obetu, ktorú od nej žiadal Pán, prinášala odovzdané s vnútornou radostnou vyrovnanosťou. Píše o tom takto: „*Pán Ježiš so svojou nebeskou Matkou a svätý Jozef mi dávali odvahu kráčať s nimi až na*

Kalváriu. Za toto ďakujem Pánovi každý deň a usilujem sa túto Jeho lásku mu opätovať. Prosím Ho, aby mi pomohol životnú obetu lásky dokončiť šťastne a sväto“.

V roku 1960 bola ako ležiaca sestra spolu s ostatnými našimi sestrami preložená do takzvaného Charitného domu pre sestry choré a dôchodkyne z našej rehole v Rúbani. Pokračovala na svojej krížovej ceste. Dozrievala pre nebo.

Uvedomila si, že jej hlavným poslaním je modliť sa a obetovať. Neostala však pasívna ani v apoštoláte, či v konkrétnych skutkoch lásky. Jej forma, prežívaná v zasvätení v Kongregácii Dcér Božskej Lásky, dostala nový rozmer. Navštevovali ju mnohí ľudia. Vždy ich privítala s pokojom a s radosťou. Tešila sa hlavne návšteve svojich príbuzných.

Každý tu mohol načerpať „osvieženie“ pre dušu. Srdečné prijatie, pozorné, trpezlivé a vnímavé vypočutie, úprimný záujem, láskavé slovo povzbudenia, uistenia o modlitbe, bolo jej každodenným chlebom, ktorým sýtla Božie deti, čo k nej prichádzali.

No najvýraznejší bol jej milý úsmev na tvári a srdečný priam „nákazlivý“ smiech. Tak sa snažila plniť zásady našej Zakladateľky, Božej služobnice Matky Františky Lechnerovej, „*Konať dobro, rozdávať radosť, robiť šťastným a viesť do neba*“.

Na druhej strane si sr. Marcela uvedomovala svoju odkázanosť na pomoc spolusestier. Prijala to s pokorou. Za každú službu a pomoc bola veľmi vdáčna.

15.10.1997 bola prevezená už do znovuotvoreného kláštora vo Veľkých Levároch. Aj tu pokračovala vo svojom apoštoláte modlitby a obety na mnohé úmysly, ale prosila Pána najmä za kňazov a nové povolania do našej Kongregácie. Zvykla povedať: „*Nuž čo ja už môžem iné robiť..., iba modliť sa a obetovať*“.

Ale predsa dokázala ešte niečo viac: prijať ticho a odovzdane svoj životný kríž, bez šomrania a sťažovania sa. Bola jednoduchá, skromná, nevyžadovala osobitnú pozornosť. V poslednom roku viac krát povedala: „*Prosím Pána Ježiša, aby si ma už zobral, ale ak mám ešte trpieť, prijmem jeho vôľu*“.

Posledný mesiac jej života bol vyvrcholením bolesti, slabosti a bezmocnosti. Pán jej dal spoznať aj bezmocnosť v dorozumievaní sa slovom – prestala rozprávať. Na vrchol Kalvárie kráčala ticho, s úsmevom na tvári a s vdáčnosťou za každú službu.

Jej srdce pomaly slablo, prestávalo biť, veríme, že to bola cesta k radostnému stretnutiu s Pánom, ktorý si ju povolal v sobotu, pred polnocou.

Evanjelium nasledujúcej 32. nedele v období cez rok hovorí o podobenstve o desiatich pannách, ktoré v noci čakali na príchod Ženicha. Môžeme povedať, že sr. Marcela Ho očakávala s horiacou lampou, naplnenou olejom svojho života úplne darovaného Bohu.

Drahá sestra Marcela, ďakujeme Bohu za Váš život trpiacej lásky, modlitby a obety.

Odpočinitie večné daj jej Pane.....

Napísala sr. M. Felicitas Vengliková, FDC